

Hồi 9

Thái bình ngọc bội

Phụng Thiện đạo nhân cười ha ha, đạo bào toàn thân vọt phình to, còn kịp nói: "Người ta nói tiên lễ hậu binh, các ngươi lại tiên binh hậu lễ, thú quá thú quá". Dứt câu cuối cùng, bỗng nhiên thân mình bay vọt lên.

Những kẻ tấn công đều bận hắc y, diện mạo che kín, nhất đao tam kiếm, chia ra công tới bối tâm, trước ngực, đỉnh đầu và song cước của Phụng Thiện, ẩn chứa trận pháp, hiển nhiên đã quen hiệp đồng tác chiến, phong tỏa đường tiến lui của đối phương, dẫu rằng Phụng Thiện vọt người bay thẳng lên nhưng khó tránh khỏi màn đao lưới kiếm như thiên la địa võng. Quả nhiên bất kể Phụng Thiện bay lên thế nào, chiêu thức của bốn người này cũng y thế biến hóa, xoay ra công vào đỉnh đầu, tiểu phúc, bối tâm và giữa ngực lão.

Bốn kẻ tập kích đều công lực thập phần đầy đủ, vừa nhập trường lập tức thi triển sát thủ, Lưu Dụ tự nghĩ nếu đổi mình là Phụng Thiện, cũng hết cách đối phó.

An Ngọc Tình lại coi thường nói: "Một lũ vô dụng!".

Nói chưa dứt lời, thắng bại đã phân.

Tại sát na tam kiếm nhất đao sắp chạm tới, đạo bào của Phụng Thiện bỗng xẹp lại, thành dán sát vào người, làm lộ rõ thân thể to béo của lão, tiếp đó lại đột ngột phồng ra, kinh khí kích hưởng, một cỗ kinh lực phản chấn chấn văng ba kiếm giả ra xa, hiển nhiên khí công của Bàn đạo nhân này đã tới mức đẳng phong tạo cực.

Lưu Dụ trầm nghĩ, từ công lực của Phụng Thiện mà suy thì võ công của sư phó của lão Giang Lăng Hư còn cao tới mức độ nào?

"Ya!".

Gã bịt mặt vung đao chém xuống đỉnh đầu Phụng Thiện rú lên một tiếng thê thảm, Phụng Thiện đã thi triển thủ pháp tinh vi đoạt đao trong tay gã, đồng thời song cước tung lên lần lượt đá trúng ngực bụng địch nhân. Thân hình người này văng ngược lên rồi rơi xuống mặt đất, nằm bất động.

Tuy phì nộn nhưng thân thủ của Phụng Thiện cực kỳ linh hoạt.

Người kia thất khiếu chảy máu, ứng cước văng đi, nằm chết đương trường.

Lại một tiếng la thảm phát xuất từ kiếm thủ bị Phụng Thiện chấn lui, gã bị Phụng Thiện đánh đến khí huyết trời ngược, mắt nổ đom đóm, lại thêm nghe tiếng đồng bọn kêu thảm lúc lâm tử, tự biết còn lâu mới là đối thủ của Phụng Thiện, sớm có ý chạy trốn, đang lúc nường thế lùi xa, hốt nhiên phát giác sau lưng chạm vào ai đó, trong khi đang hồn phi phách tán, đỉnh đầu cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt, mắt tối sầm, miễn cưỡng đớp hơi thở cuối cùng, uể oải ngã lăn ra chết.

Ở phía bên kia của con đường, Yến Phi coi mà sờn gai ốc, Phụng Thiện công lực cao cường, thủ đoạn ác độc, nhưng so với lão, đạo nhân áo xám cao gầy từ bên cửa tiệm bất thần xuất hiện không hề chịu kém, nhanh như quỷ mị lao tới phía sau một kẻ tập kích đang chạy trốn trên đường, tùy tiện vung trảo bóp hấn chết lăn ra đất, trảo kinh lợi hại đến phát sợ.

Phụng Thiện cười to: "Lư đạo huynh, người khỏe chứ".

Lão mau chóng lập thế cung thân, nhằm địch nhân đã chạy trốn tới đầu đường phía đông đánh ra một quyền cách không, người này bị quyền kinh đánh trúng, tiên huyết phun ra như mưa, ngã ngửa người ra, vĩnh viễn không thể tự mình trở dậy.

"Bồng!".

Gã bị Phụng Thiện đá trúng hai cước lúc này mới nặng nề rơi xuống đất, có thể thấy chuỗi các động tác cực kỳ nhanh chóng.

"Nha!".

Một tiếng kêu thê thảm, người còn lại bị đạo nhân cao gầy đuổi theo, song trảo bóp nát đầu.

Phụng Thiện vẫn đứng nguyên chỗ, xoa xoa hai tay như muốn chùi đi vết máu trên ngón tay, lại như xấu hổ vì đã can dự vào chuyện vợ vắn, song mục lấp lóe nhìn về phía đạo nhân cao gầy đứng cách đó không tới hai trượng, cười hi hi nói: "Mổ đã vì đạo huynh thất ước mà thất vọng biết bao".

Tại chỗ trú ẩn, Lưu Dụ đang dụng thần ước lượng đạo nhân áo xám từng ám toán Hồ Bân, chỉ thấy hấn ta cao gầy như một cây sào trúc phơi áo, nhẹ tênh như thể không trọng lượng, mặt mũi khô héo vàng khè, đầu đội khăn vàng, song mục nhỏ mà dài, phối hợp với đôi nhãn thần lấp lánh như điện, khiến cho cặp mắt của hấn ta giống như một cặp kiếm sắc nhìn thật đáng sợ.

An Ngọc Tình thanh âm như mật ngọt khi nhanh khi chậm truyền vào tai gã: "Kẻ này tên là Lư Tuần, em rể của Thiên sư Tôn Tư, đời trước là Phạm Dương thế tộc, đợi khi bọn chúng lưỡng bại câu thương là đến cơ hội của chúng ta".

Mục quang Lưu Dụ quét qua bốn hảo thủ nằm chết trên đường, nhíu mày nói: "Bọn chúng là ai?".

An Ngọc Tình hết nhẫn nại nói: "Chỉ là mấy tên dư nghiệt khăn vàng, người quan tâm tới chúng làm gì?".

Tiếng cười the thé của Lư Tuấn từ ngoài vọng vào, lôi cuốn sự chú ý của hai người, chỉ nghe hắn nói: "Phụng Thiện đạo huynh xin chớ trách tội bốn nhân chậm trễ. Chiều lý ước hẹn đêm nay, trừ sư tôn ra, chỉ có người biết ta biết, lại có kẻ mang tin tức tiết lộ ra ngoài, làm cho một lũ phản đồ sinh tâm thèm muốn, bốn nhân đành phí chút thời gian tiến hành trừng trị chúng, sự việc cũng kỳ quái lắm".

Phụng Thiện cười gằn một tiếng, chẳng nhanh chẳng chậm nói: "Bọn chúng tập kích ta chứ không phải đạo huynh, thiên hạ đời nào lại có người cố ý đưa người đến đối phó bản thân mình hay sao? Người ta niên kỷ càng lớn, lý nên nhẫn nại hơn, riêng ta thì ngược lại, người mang vật tới rồi chứ?".

Lư Tuấn giương hai hố mắt vừa dài vừa hẹp ngó lên trời: "Con súc sinh này chẳng lẽ giữa đêm khuya bay đi chơi, lại còn không ngừng lượn vòng trên đầu chúng ta, có tà môn không cơ chứ?".

Bên kia Yển Phi rửa thẩm, rõ ràng Khất Phục Quốc Nhân đã phục nguyên, lại đã tìm đến Nhữ Âm này rồi.

Phụng Thiện cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, gật đầu: "Xem ra không phải là điềm lành, đêm nay thật không đúng lúc, vừa mới đụng phải Hồ binh nam phạm, chúng ta có nên kiếm chỗ khác ước kỳ tái chiến không?".

Lư Tuấn lắc đầu nói: "Đạo huynh so với bốn nhân quả thừa nhẫn nại. Chuyện đã phải giải quyết đương nhiên nên càng nhanh càng tốt, chúng ta đêm nay cần phân thắng phụ, quyết định "Thái Bình Động Cấp Kinh" thuộc về Thái Ất giáo người hay về Thái Bình đạo chúng ta".

Lưu Dụ nghe tới đây quay lại trợn mắt nhìn An Ngọc Tình ở phía sau, ả khẽ nhún vai, không chút ngưng ngừng dùng phép thúc âm thành tuyến nói: "Trong Động Cấp Kinh có thuật luyện đan, luyện ra hai hoàn, chẳng phải mỗi người một hay sao?".

Lưu Dụ tức mình, cất bước định đi, sự thực gã đã có ý rời xa chốn nguy hiểm, hai yêu đạo này võ công cao cường khó đối phó, lại thêm con súc sanh bay lượn trên không khiến gã sinh lòng cảnh giác, nữ nhân này tâm địa bất lương, thượng sách là chuồn vào ẩn nấp trong đám nhà cửa khác, coi lại tình hình rồi nhân đêm tối rời khỏi chốn thị phi này.

An Ngọc Tình giương mắt nói với: "Đừng có đi, bằng không nô gia sẽ có cách khiến bọn chúng liên thủ đối phó ngươi, đến lúc đó sợ ngươi gánh không nổi thôi".

Lưu Dụ hận ả đến tận xương tủy, nhất thời lại không cách gì đối phó ả, đành ngoan ngoãn ở nguyên chỗ cũ.

Lại nghe Phụng Thiện ở ngoài nói: "Đạo huynh đã không thiếu nhã hứng, Phụng Thiện đương nhiên phải phụng bồi tới nơi, chỉ không biết đạo huynh có ý ước mang bảo bối tới đây không?".

Lư Tuấn đáp: "Người trong đạo môn tối trọng lời hứa, xem đây!".

Liền móc ra một cái túi chỉ bằng nửa bàn tay, lôi ra một khối tuyết bạch cổ ngọc hình bán cầu, dưới ánh trăng long lanh, bạch ngọc lạnh lẽo ẩn hiện những tia hồng sắc, kỳ quái nhất là bên dưới có những vết lõm hình răng cưa, đơn giản chỉ riêng việc mài dũa ngọc thành hình dạng như vậy cũng mất rất nhiều công sức.

Phụng Thiện lập tức lộ ra vẻ thèm khát, chăm chú nhìn vọng tới bảo ngọc trên tay Lư Tuấn, mong nhìn rõ những đường vân nhỏ li ti trên đó, bất quá điều đó là không thể được. Cổ ngọc phản quang khiến những đường vân khi ẩn khi hiện, cự ly lại quá xa.

An Ngọc Tình cũng mắt mở trừng trừng nhìn Lư Tuấn giơ cao bảo ngọc, Lưu Dụ lờ mờ cảm thấy Lư Tuấn vốn hỉ nộ không lộ ra ngoài, là hạng người thâm trầm bỗng nhiên biến thành hào sảng, rất không hợp lẽ thường, nhưng nhất thời đoán không ra dụng ý của hắn.

Lư Tuấn ung dung nói: "Có đi có lại mới toại lòng nhau, Phụng Thiện huynh là người minh bạch, chắc cũng hiểu nên làm thế nào chứ?".

Phụng Thiện ho khan liên tiếp, gật đầu nói: "Cái đó đương nhiên, Phụng Thiện có một đề nghị, chúng ta cùng đặt bảo ngọc qua một bên, sau khi động thủ phân cao hạ, người thắng cứ việc mang bảo đi, ý đạo huynh thế nào?".

Vừa nói vừa moi ra một khối ngọc khác giống hệt khối ngọc trong tay Lư Tuấn, xem hình dạng các vết khuyết trên hai khối ngọc này, nếu hiệp lại sẽ thành một khối ngọc hoàn chỉnh, bên trong có một khe tròn nhỏ.

Lư Tuấn cười the the nói: "Chẳng cần làm chuyện vô ích, mỗ tính cứ giao bảo ngọc cho đạo huynh bảo quản, sau đó sẽ bằng bản lĩnh thu lại từ nơi đạo huynh, chẳng phải thú vị và kích thích hơn sao?".

Nói xong không kể Phụng Thiện có phản đối hay không, bàn tay vung lên, bảo ngọc hóa thành một vệt sáng trắng bắn tới Phụng Thiện, nghe âm thanh như xé gió mới biết bảo ngọc quán mãn chân khí, kinh đạo hết sức mãnh liệt.

Đòn này quả nhiên nằm ngoài dự liệu của ba người đang nấp xem trộm, Phụng Thiện lại càng thất kinh, tuy biết rõ Lư Tuần không tử tế gì, nhưng cũng không thể để bảo ngọc vỡ nát, lại thêm có tâm lý cầu may, bởi vì chỉ cần cầm được bảo ngọc, tiện đường vui vẻ chuồn đi coi như đại công cáo thành.

Phụng Thiện quả là kẻ tâm kế đa đoan, thấy Lư Tuần ngay sau khi ném ngọc đồng thời cũng lao bổ tới, biết rằng nếu đưa nốt tay kia ra tiếp lấy bảo ngọc thì hóa thành cả hai tay cùng vướng, lại sợ kẻ địch trước mặt thừa cơ làm tới, thời gian và tình huống lại không đủ để cất bảo ngọc vào người, nhân cấp sinh trí, bèn chú nhập âm kinh vào bảo ngọc trong tay đưa ra nghênh đón khối ngọc đang bay tới trước mặt, tay kia nắm lại thành quyền đầu nhằm Lư Tuần mau lẹ công tới một quyền cách không, chỉ cần ngăn trở đối thủ một khắc thời gian, lão có thể tranh thủ thâm nhập viên Thái Bình bảo ngọc hoàn chỉnh, khi đó muốn đánh muốn ngưng là tùy mình.

Tưởng hai khối ngọc va vào nhau sẽ cùng nát vụn như cám, nào hay Phụng Thiện sử dụng thủ pháp khéo cực, chẳng những hóa giải kinh lực của Lư Tuần, mà còn khiến hai khối ngọc tiếp xúc phát ra một âm thanh trong trẻo. "Đắc", những chỗ lồi lõm hình răng cưa đã khớp vào nhau rất vừa vặn, biến thành một hòn ngọc hoàn mỹ, dụng kinh thật là tinh xảo, phương vị thời gian hết sức chuẩn xác, thật đáng thán phục. Đáng tiếc những người bàng quan là Yến Phi, Lưu Dụ và An Ngọc Tình đều hiểu rõ chính lúc này mới bắt đầu tai họa của Phụng Thiện.

Hai người võ công khác biệt không nhiều, bằng không Lư Tuần cũng không phải dùng đến kế sách mạo hiểm này, hiện giờ Phụng Thiện quá nửa tâm thần và công lực phân ra để tiếp lấy nửa khối cổ ngọc kia, chỉ còn đơn thủ ứng phó địch nhân, mạnh yếu thế nào chả cần nói cũng biết.

Quả nhiên Lư Tuần cười dài một tiếng nói: "Đạo huynh trúng kế rồi".

Đúng vào thời điểm quyền đối phương ập đến, lão liền xoay người, hóa giải đại bộ phận quyền kinh, tốc độ lao tới không những không giảm mà tăng lên, đập mạnh vào bụng Phụng Thiện.

Phụng Thiện thất kinh, đạo bào toàn thân lập tức bung ra giống như lần trước, mới hay Lư Tuần đã vọt mình bay lên đỉnh đầu mình.

Phụng Thiện chẳng những khiến người ta kinh ngạc, mà còn hoàn toàn không kể gì thân phận, ngã người lăn tròn trên mặt đất, khối ngọc từ giữa đường lăn lăn qua một bên, tuy tránh được cú đòn sấm sét này, nhưng lại bị hãm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, tuy vậy vào thời điểm cuối cùng lão vẫn cướp được khối ngọc về tay.

Lư Tuần xoay người, chớp mắt truy theo Phụng Thiện, Phụng Thiện không biết bằng cách nào mau lẹ vung song cước đá vào tiểu phúc và vào háng Lư Tuần.

Lư Tuần thấp giọng quát: "Chân!" song chưởng ép xuống, đập trúng hai bàn chân Phụng Thiện, một người dùng toàn lực, một người miễn cưỡng phản kích, cao thấp đã rõ.

Phụng Thiện há miệng phun ra huyết hoa đầy trời, bị chưởng kinh đánh trúng lẫn người đi, Lư Tuần đang muốn đuổi theo kết liễu sanh mệnh lão, Phụng Thiện bàn tay vung mạnh, Thái Bình bửu ngọc cả khối hoàn chỉnh thoát thủ bay đi, vọt lên trên không.

Lư Tuần làm sao còn do dự, buông lời: "Đa tạ đạo huynh", bỏ ý định sát nhân, xoay sang tìm kiếm, tung người theo hướng bay của bửu ngọc.

Một tiếng quát lạnh lạnh cất lên, An Ngọc Tình lặng yên nãy giờ chợt bay ra như một chú se sẻ nhẹ nhàng xinh đẹp, tay áo bay bay lao tới phía trước Lư Tuần, vọt lên không đuổi theo bảo ngọc.

Phụng Thiện thọ thương không nhẹ, "pang" một tiếng đập tan cửa, lăn vào trong một gian điểm, gần chỗ Lưu Dụ.

Lưu Dụ không hề cản trở An Ngọc Tình, theo lập trường của gã, Tôn Ân và Lư Tuần của Thái Bình giáo chính là đại họa tâm phúc của Nam Tấn, nếu Thái Bình giáo theo đồ hình trên bảo ngọc tìm được Thái Bình Động Cấp Kinh gì đó, không ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra. Dù hậu quả ra sao, nếu cái đó rơi vào tay An Ngọc Tình có vẻ ổn hơn, hà huống Lư Tuần tất không chịu bỏ qua cho An Ngọc Tình, khi đó gã dễ dàng bỏ đi.

Thái Bình bảo ngọc lúc này đang từ trên cao hơn mười trượng rơi xuống, An Ngọc Tình chỉ cách đó chừng năm trượng, Lư Tuần thì còn ở bảy tám trượng ngoài, cặp mắt trắng dã xem tình hình An Ngọc Tình có thể nhanh chân tới trước, giận đến mức song mục thiếu điều phun lửa.

Vào lúc khẩn trương này, một đạo bạch quang từ bên kia đường bắn tới nhanh như thiểm điện, kích thẳng vào bảo ngọc, phát sau mà tới trước, khẳng định là chính xác không sai, bắn trúng bửu ngọc sẽ hóa thành bụi phấn. Chiêu này quả nằm ngoài dự liệu người ta, đột nhiên xảy đến, không ai tưởng lại có biến cố này.

Người xuất thủ đương nhiên là Yến Phi, gã cũng giống Lưu Dụ đối với Thái Bình Động Cấp Kinh hoàn toàn không lưu tâm, có lẽ coi Phụng Thiện, Lư Tuần hai người hành sự tác phong đầy tà ác, nghĩ nếu loại người này có được bảo kinh chẳng phải là chuyện tốt đẹp, gã hoàn toàn tùy tâm mà làm, liền rút chủ thủ định kích nát ngọc hoàn, kết thúc mọi chuyện.

Lưu Dụ lúc này mới biết có người ẩn thân trong ngôi nhà đối diện, tuy chưa biết đối phương là ai, cũng đại khái đoán được tâm ý của người xuất thủ, trong lòng kêu hảo.

An Ngọc Tình mắt thấy bảo ngọc sắp bị kích trúng, mặt ngọc xuất hiện thần sắc phần nộ, hương tụ nhắc lên, chủ thủ trong tay áo bắn vọt ra, hướng tới chủ thủ trong tay Yến Phi. Lại vì lảng không vận kinh nên ả không thể duy trì chân khí, đành hạ mình rơi xuống.

"Đang!".

Chủ thủ giao kích, cùng bay ra ngoài rơi xuống đất.

Lư Tuần kêu thầm một tiếng trời giúp ta, song cước dùng lực nhảy tới, chắc mẩm có thể xông tới trước An Ngọc Tình cướp lấy bảo ngọc. Nào ngờ phía bên tả bỗng nhiên kiếm quang đại thịnh, Yến Phi xuyên qua cửa sổ bay ra, không lý gì đến bảo ngọc, chỉ hướng tới hắn toàn lực ngăn chặn.

Lưu Dụ nhìn thấy Yến Phi lập tức nhận ra, gã từng nhiều lần tiến nhập Biên Hoang Tập, đương nhiên hiểu Yến Phi là thần thánh phương nào, mỗi lần cùng Cao Ngạn tới Đệ Nhất Lâu, Yến Phi đều ngồi trên gác uống rượu tiêu sầu, do Cao Ngạn giới thiệu, hai bên đã chào hỏi qua loa, nhưng không giao đàm, đều là do thái độ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm của Yến Phi. Lúc này bỗng nhiên gặp lại Yến Phi, không biết sao lòng rất vui mừng, chẳng những từ gã có thể biết rõ tình thế Biên Hoang Tập mà còn có thể thông qua gã liên lạc với Cao Ngạn, như thế đối với nhiệm vụ của mình trăm đường lợi mà vô hại.

Nghĩ tới đó chẳng chút do dự, xuyên qua cửa sổ nhảy ra, chỉ nghĩ có thể nhanh hơn An Ngọc Tình một bước, hủy đi bảo ngọc, hoàn thành tâm nguyện của Yến Phi.

"Bồng, bồng" một chuỗi âm thanh liên tiếp vang lên, nộ khí công tâm, Lư Tuần tận xuất toàn thân bản lĩnh, tụ trảo đụng nhau, có lẽ sau khi lực chiến đã thụ thương, lại bị Yến Phi bức bách rơi xuống, đành ngồi nhìn Lưu Dụ đang xông tới chỗ bảo ngọc.

Yến Phi nhìn kẻ phá ngang vừa tới, tuy không nhớ tên nhớ tuổi, cũng không biết thân phận chân chánh của gã, nhưng nhận ra gã cùng Cao Ngạn có qua lại giao dịch, thấy gã xuất trường đao từ thiên không lao xuống chỗ bảo ngọc rơi, mừng rỡ kêu: "Xuất hiện đúng lúc lắm".

Lưu Dụ cười dài trả lời: "Vật tà ác, người người đều có quyền hủy đi, Yến huynh người yên tâm".

Mắt thấy trường đao sắp kích trúng bầu ngọc, An Ngọc Tình lúc này đôi chân thanh mảnh vừa tiếp xuống đất, còn chưa kịp vận khí phát lực, thấy Lưu Dụ đã tại ngoài xa năm trượng chuẩn bị hủy ngọc, vội kêu thất thanh: "Đừng!".

Ba người đang chú mục nhìn, bỗng nhiên một bóng đỏ phi tới trên đầu Lưu Dụ, từ trong tay áo bắn ra cuộn dây lưng dài ước một trượng, nhanh hơn một bước cuốn lấy bảo ngọc, khiến trường đao của Lưu Dụ chém vào hư không.

Khất Phục Quốc Nhân.

Yến Phi chân điểm trên mặt đất, vui vẻ nhìn Lữ Tuấn và An Ngọc Tình không hề để mắt đến gã, đang một trước một sau xông vào Khất Phục Quốc Nhân.

Lưu Dụ vừa nhào tới xong, cuộn dây lưng vải đang thu lại ngay sau lưng gã, giận dữ vươn người, trường đao theo đà chém ra, trúng vào dây lưng vải, dây lưng ứng đao đứt đôi, gã lập tức phi lên, dồn kinh lực tung ra một cước trúng bảo ngọc, nghĩ rằng cổ ngọc phải vỡ tan thành bụi, nào ngờ cổ ngọc cứng rắn dị thường, chỉ bị đá văng lên cao, bay về phía Yến Phi.

An Ngọc Tình và Lữ Tuấn nào tính đến biến hóa như vậy, Khất Phục Quốc Nhân đã từ trên bổ xuống, hấn ẩn phục bên ngoài quan sát đã lâu, biết ba người đều là hạng khó đối phó, nhảy vọt lên tránh khỏi Lưu Dụ, ném bỏ dây lưng vải, song tụ phát ra công tới Lữ Tuấn và An Ngọc Tình đang hung hãn lảng không phi tới.

Yến Phi vọt người lên hành động ngoài ý liệu của Lưu Dụ, không xuất thủ hủy ngọc mà chụp lấy nó, cao giọng hô: "Huỳnh đệ, chuẩn thôi".

Chẳng cần gã kêu gọi, Lưu Dụ cũng mau lẹ tách khỏi chiến trường, đuổi theo Yến Phi đang chạy về phía Tây.

Khất Phục Quốc Nhân, An Ngọc Tình và Lữ Tuấn ba người đã nhập chiến cục, ta đánh người, người đánh ta, giết được địch hay không không biết, nhưng không ai có thể phân thân truy đuổi hai kẻ chạy trốn.

- o O o -